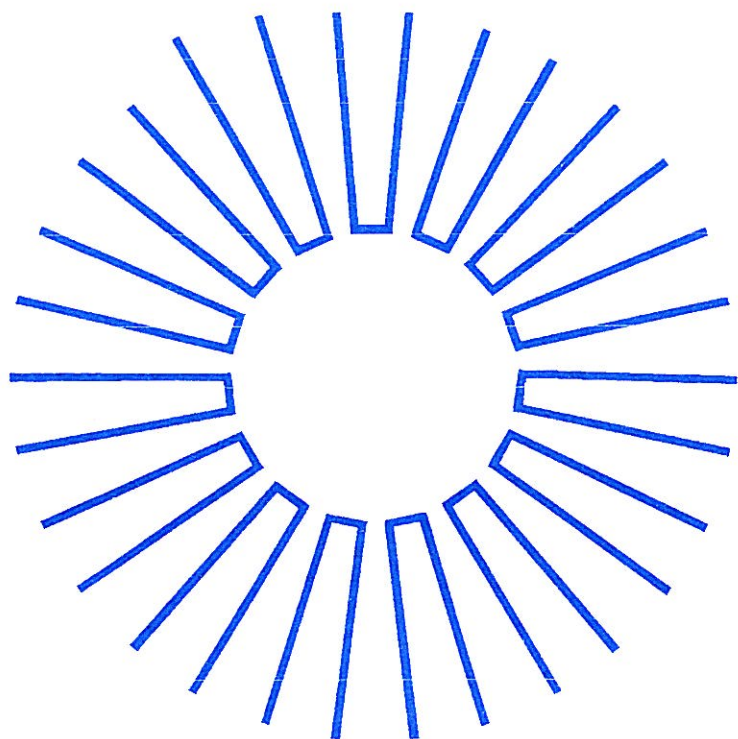

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Dopis apoštola Jana-----	3
2. Pomocné síly přírody-----	5
3. Zvířecí člověk-----	13
4. Peklo-----	15
5. Lucifer-----	18

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Stvoření člověka

Stvoření Adama a Evy tak, jak ho líčí Bible, je vyprávěním, kterému na mnoha místech chybí logika. Johannes Greber přirovnává dnešní Bibli k obrazům starých mistrů na stěnách kostelů, které byly pozdějšími církevními „malíři“ překryty obrazy vlastními. Jestliže jemně odstraníme vrchní nátěr, máme možnost vidět staré, pravé obrazy, před jejichž krásou a provedením se skláníme v obdivu.

Tak je tomu i s Biblí. Člověk ji přizpůsobil svým představám. Čemu nerozuměl, to vynechal nebo předal dál s nesprávným vysvětlením. Ti, kteří přišli po něm, vylepšili text již jednou vylepšený, leccos vynechali, leccos přidali. Tím byla stále více potlačována nejen pravda, ale obsah Bible rostl vsunováním dalších vět a opravami, které na mnoha místech znehodnocují Božskou pravdu v nelogické, neucelené dílo.

Prostřednictvím proroka Jeremiáše a vysokých andělů vyjadřuje Bůh svoji nespokojenost s textem Starého zákona:

Jer. 8, 8:

„Jak můžete říkat: Jsme moudří, my máme Hospodinův zákon? Ano, jenže jej falšuje falešné rydlo písařů!“

Také mnozí překladatelé nebyli schopni porozumět smyslu a idiomům řeči původního biblického textu a použili slova, která potlačila pravdivý význam, logiku a smysl biblických údajů. Jako příklad použiji text o stvoření člověka.

V jedné kapitole hovoří Bible, že Bůh stvořil zemi, zvířata, rostliny, přírodu a naposled člověka. O kousek dál se dočteme, že Bůh stvořil první bytost. A země byla pustá, bez života. Teprve potom stvořil ráj, Eden.

Mojžíš 1, 11 - 23:

„Bůh také řekl: Zazelenej se země zelení: Bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny [...]“

I řekl Bůh: Hemžete se vody živočišnou havěí a létavci [...] Byl večer a bylo jitro, den pátý.“

Člověk byl stvořen šestého dne.

„[...] V den, kdy Hospodin učinil zemi a nebe, nebylo na zemi žádné polní kvítí ani nevzcházela žádná bylina [...] a nebylo člověka, který by zemi obdělával. [...] I vytvořil Hospodin Bůh člověka. [...]

A Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromu, žádoucím na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého.“

Podstatu člověka tvoří duch, který existoval již celé eóny než došlo k životní formě, nazývané člověk. Bůh je duch a stvořil životní bytosti ke svému obrazu. To znamená, že stvoření musela mít duchovní životní strukturu a ne hmotné tělo člověka. Aby byl duch schopen existence v hmotném těle, musel být opatřen obalem, duší, která na tělo přenáší jeho impulzy. Struktura ducha je tak jemná, že není schopná přímého spojení s hmotným tělem.

Země byla stvořena jako vývojový prostor pro na nejnižší stupeň pokleslé duchovní bytosti. Život na zemi odpovídá strukturální proměně jejich původně fluidálních těl v těla hmotná. Bůh poskytoval a poskytuje celé věky provinilcům příležitost k nápravě jejich chyb a k získání původní vnitřní čistoty. Inkarnace v lidském těle pomáhá bytosti na vývojové cestě zpět k této čistotě a k jejímu Tvůrci.

Jak je tomu s rájem, s Adamem a Evou? Ráj si můžeme představit jako duchovní sféru, v níž se zdržovali ti, kteří se nejmeně zatížili přestupky proti Božím zákonům. Zde stál strom poznání dobra a zla, symbol Božích přikázání.

V ráji žijící duše mohly trhat ovoce s nesčíselných stromů, ale před stromem poznání byly varovány. Jestliže plnily Boží přikázání, byly hodny zůstat i nadále v ráji, v blízkosti svého Tvůrce. Pojídáním plodů se stromu poznání, tedy přestupky proti Božím zákonům, podléhaly svodům Lucifera a tím programovaly svůj příští život v jeho blízkosti.

Strom poznání symbolizuje luciferské svádění bytostí k pyšce.

Mojžíš 3. 4 - 5:

„Had [...] ujišťoval: [...] V ten den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

Předtím varuje Bůh příkazem:

Mojžíš 2, 16 - 17:

„[...] Z každého stromu zabrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“

Bytosti, které trhaly ovoce se stromu poznání, byly svrženy do sféry Lucifera a propadly *duchovní* smrti. Představujte si duchovní smrt jako letargii ducha, kterou lze překonat touhou po opětném spojení s Tvůrcem, s procitnutím ke snaze po vyrovnání učiněných provinění a vlastních chyb.

Zcela protikladná jsou slova, která říká - podle údajů Bible - Bůh, když zástupy jeho stvoření opouštějí říši svého Otce:

Mojžíš 3, 22:

„ [...] Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“

Tak hovořil Lucifer, ale ne Bůh. To jsou slova Luciferova, kterými jízlivě vítal svoje přicházející přívržence. Bůh, láska a dobro, zajišťuje svým stvořením věčný „strom života“ a snaží se již celé eóny o jejich návrat. Proto vytvořil společně s Kristem plán osvobození provinilců, který je dodnes dodržován.

Prvním duchem, který přešel do polozvířecího těla, z něhož se vyvinulo tělo dnešního člověka, byl Adam („člověk“). Tento přechod však byl zcela jiný než ten, který líčí biblické prameny: Bůh zformoval muže z hlíny, vdechl mu do nosu dech života a udělal ho člověkem.

Bůh neuplácal Adama z hlíny, ale použil k jeho stvoření ód země pro formu materiálního polozvířecího těla, který odpovídá i ódu těla dnešního člověka. Ód fyzického těla Adamova se vrátil, tak jako ód těla všech lidí, po pozemské smrti k zemi

zpět. Na tento způsob do života vyvolaná prvotní forma hmotného těla člověka byla jedinečností svého druhu.

Adam žil dlouho sám, jen v úzkém spojení se zvířaty, rostlinami a přírodou, až konečně přišel den, kdy vstoupil do jeho života další v hmotném těle inkarnovaný duch, tentokrát ženského principu, Eva. Eva byla Adamovým duálem. („Láska duálů“, Rozhovory č. 8, str. 7)

Tentokrát nemuselo být k přechodu ducha do tělesného organismu použito ódu země, nýbrž ódu Adamova. Toto je vyjádřeno symbolicky odejmutím Adamova žebra. Bůh mu však odejmutý ód nahradil.

Tak byl stvořen první lidský pár, z něhož mělo vyjít cestou tělesného početí celé další lidstvo, kterému je inkarnací na hmotné planetě Zemi umožněn vývojový návrat ke svému Tvůrci. Při lidském početí dochází ke spojení životního ódu ženy a muže. Tím je vytvořen základ pro vstup ducha do nově vznikajícího hmotného těla.

Eva původně svedla Adama k provinění proti Božským přikázáním, symbolicky řečeno k požívání plodů ze stromu poznání. Proto museli oba odejít z ráje.

Tím, že Eva zavdala k provinění příčinu, bylo její zatížení větší a její příchod na zem trval déle než příchod Adamův.

Konfesionální nauka učí, že „požívání plodů ze stromu poznání“ položilo základ ke vzniku dědičného hříchu, který od Adama a Evy přejímá až dodnes každý znovuzrozený člověk. Každý člověk je zodpovědný jen za svoje vlastní provinění, proč by měl trpět za hříchy, které učinili Adam a Eva?

Dědičným hříchem člověka je jeho vlastní prvotní provinění, kdy se nedodržováním Božských zákonů a přechodem na stranu Lucifera vyřadil z ráje. Pokud nenajde cestu k pokoře a lásce, pokud neočistí svou duši od chyb a nepříznivých návyků, „dělá“ v každém dalším životě tento hřích.

Ze země, podléhající vlivu Lucifera, nebylo možné žádnému z jeho dřívějších přívrženců, kteří litovali svých provinění a toužili po návratu k Bohu, odejít. Osvobození z Luciferovy

nadvlády bylo dosaženo Kristovou inkarnací na zemi, v postavě Ježíše Nazaretského. Láskou ke svým bratřím, věností Bohu, odoláváním nástrahám a svodům Lucifera, uvolnil lidstvu odchod z říše Luciferovy a možnost návrat ke svému Stvořiteli.

Stará dáma, pilná návštěvnice kostelů, vyprávěla po válce svým známým: „Poznala jsem, že je Bůh dobrý a spravedlivý. Když padaly bomby, prosila jsem, aby padaly na sousední domy, ne na domy naše. A On mě vyslyšel. To mne přesvědčilo o milosrdenství a spravedlnosti *mého* Boha.“

Dech

Dech je život. Dýcháním přijímáme kosmickou energii, která zajišťuje životní princip celého univerza. Dech je průvodcem životů nejen na zemi, ale i ve sférách a dimenzích nadzemských.

Podstatu lidského života tvoří duch a tělo. Obě životní složky jsou s dechem v úzkém spojení. Národům starověku byla jejich souvislost více známa než člověku dnešnímu, který buď z nevědomosti nebo vlivem dominance rozumového vědomí není vždy ochoten uznávat prioritu ducha nad hmotou. Jeho současný zájem se soustřeďuje více na hmotné tělo.

Staré kultury používaly pro ducha a dech jedno slovo. Sanskrit - Atma; Germáni - Odem; Aramejci - Ruach; Řekové - Pneuma; Římané - Spiritus.

Správné dýchání evokuje a zesiluje síly ducha, zdraví těla a je vnější známkou výšky vnitřního vývoje člověka. Důkazem jsou indiští zasvěcení, kteří dosahují pomocí dechových cvičení nadvlády nad tělem a vysoký duchovní vývoj.

Klid, rozvážnost a vnitřní zralost se projevují rytmickým, hlubokým, plně ovládaným dýcháním. Kdo dýchá krátce, uspěchaně, otevřenými ústy, dokumentuje nízký, vnitřní vývojový stupeň, nedostatek vůle a sebeovládání. Povrchně, mělce dýchající lidé jsou většinou slabí, labilní jedinci, kteří často zápasí s vlastní disciplínou a vůlí, ale i s nemocemi těla.

Jen ten, kdo dýchá zhluboka, pomalu a vědomě, je schopen příznivě ovlivňovat svůj nervový systém, práci jednotlivých tělesných žláz, orgánů a celkový zdravotní stav těla.

Dýchání probíhá ve třech fázích: nádech, zadržení a výdech. Ve vzduchu je obsažen pro naše tělo důležitý kyslík. Při nádechu přivádějí plíce tělesným buňkám a orgánům kyslík a výdechem odstraňuje tělo nepříznivé energetické zplodiny. Nadechovaný vzduch obsahuje 20,81% kyslíku a 0,04% kysličníku uhličitého, vydechovaný vzduch 16,03% kyslíku, ale stokrát více, 4,38% v těle nashromážděného kysličníku uhličitého.

To potvrzuje, že hluboký výdech je stejně důležitý jako hluboké nadechnutí, pro které je důležitý čerstvý vzduch. Pro vdechování má člověk nos, ne ústa. V nose se vdechnutý vzduch zvlhčuje, ohřívá a zbavuje částečně bakterií a prachu. Z nosu vedou otvory do středního ucha a do čelních dutin, kde se nacházejí nervová ganglia, která jsou čerstvým vzduchem a pohybem aktivována. Nedostatkem pohybu ochrnuje lymfatický (mízní) oběh a pročišťování plic.

Americký lékař Dr. West se dlouhá léta zabýval zdravotním výzkumem indiánského kmene Tarahumara. Jeho příslušníci jsou v neustálém pohybu, dalo by se říci, že všechny své úkoly plní v běhu. Dýchají silně, hluboce, hlasitě, jejich aktivita nezná únavu. Kriminálita, hádky a všechny nepříznivé průvodní jevy dnešního života jsou jim cizí. Když pocítí starý Indián, že se blíží čas jeho odchodu, odejde do samoty v přírodě, sedne si pod strom a nehybně, s vědomě povrchním dýcháním setrvává v této pozici. Smrt přichází nejdéle po dvacetičtyřech hodinách.

Dr. West zjistil, že zdraví příslušníků kmene Tarahumara vychází z tělesné aktivity, hlubokého, vědomého dýchání a z pozitivního myšlení. To jsou aspekty, které dnešnímu člověku většinou chybí. Důvod? „Nemám čas!“

Pozorujte tempo a hloubku vlastního dýchání. Zjistíte, že je mělké a povrchní. Jen nepatrný zlomek vzduchu plní plíce. Aniž bychom ho byli schopni zadržet, vydechujeme ho zpět. Máme nevědomý strach, hluboko, pomalu nadechnout a zadržet nadechnuté množství vzduchu v plicích? Má shon dnešního života nad námi tak silnou moc, že nám nedovoluje vědomě dýchat?

Tempo dechu je ovlivňováno i duševním stavem člověka. Někteří lidé žijí pod neustálým napětím, nejsou schopni hlubšího dechu, protože jsou ve svém vědomí neustále hnáni od jednoho úkolu ke druhému, polykají a nosí v sobě nevyřešené životní problémy a hromadí je ve svém nitru. Dojde-li čas od času k uvolnění nahromaděné negativní energie formou nekontrolovatelných výbuchů zlosti, pláče, křiku, hádek a jiných

emocionálních projevů, uvolňuje se toto napětí, ale zároveň ohrožuje člověka zdravotně. Rytmus dýchání a srdeční puls stoupají, člověk je vystaven nebezpečí onemocnění nebo smrti (srdeční infarkt)..

Učme se pokoře a skromnosti, které nás odvádějí od honby za hmotnými zisky a prázdnými společenskými úspěchy, abychom byli schopni přijímat dary mnohem cennější a vyšší. Poznání hlasu vlastního ducha, vnitřní klid, vyrovnanost, lásku svého okolí a tělesné zdraví.

Normálně nadechuje člověk osmnáctkrát za minutu. Ve spánku deset až dvanáctkrát. V rozčilení nebo „nemáme-li čas“, dýcháme krátce, povrchně, třicet až čtyřicetkrát za minutu.

Zvířata dýchají zdravěji než člověk. O slonech je známo, že nadechují jen desetkrát za minutu a žijí velmi dlouho. Krokodýl a želva vdechují čtyřikrát za minutu a dosahují stáří přes sto roků.

Zvířata, rostliny, minerály i člověk, vše vdechuje nejjemnější Božský éter, bez něhož by došlo k rozpadu a zániku jejich životní struktury. Ovládání správného dýchání je cílevědomé využití tohoto daru pro duši, ducha i tělo. I čistota myšlení, volnost a rozpětí ducha jsou tím větší, čím hlubší a pomalejší je dýchání, čím zdravější a čistší je potrava člověka a čím cílevědomější je jeho tělesná pohyblivost. Pět minut soustředěného, hlubokého dýchání je lepší než pětiminutová procházka. Snažte se nejen vědomě hluboce vdechovat, ale i vydechovat vše, co vás zatěžuje. Přemýšlejte, zda je opravdu všechno to, co považujete za důležité, pro váš život potřebné a příznivé. Vdechujte lásku, mír, zdraví a vnitřní spokojenost. Všechno, co zabraňuje vnitřní čistotě, odstraňujte výdechem a vlastní vůlí jako zátěž na krátké cestě života, která by měla být cestou světla, zdraví a radosti.

Cvičení správného dýchání:

1. Několikrát denně nadechujte zhluboka nosem, jako byste do sebe nasávali vůni nádherné květiny. Provázejte tento nádech přesvědčením, že vdechujete ozdravující a posilující

dech Boží. Při krátkém zadržení dechu před vydechnutím přeneste ho vědomě do celého těla. Při výdechu ústy vydechujte dlouze a hlasitě samohlásku a. Při příštím výdechu můžete vydechovat samohlásku e, při dalších cvičeních přejděte postupně k vydechování samohlásek i, o, u. Probouzejí v jednotlivých vnitřních orgánech ozdravující vibrace. Toto dechové cvičení uvolňuje strach, nejistotu a vylučování tělesných škodlivin.

2. V nemoci a při bolestech si představujte a snažte se procítit, jak každou tělesnou buňkou proudí zářivý plamen Božské ozdravující síly. U nemocného orgánu se zdržte a zahalte ho zvlášť silným světlem, až pocítíte, jak každá buňka v těle vibruje teplem a silným světlem. Mějte trpělivost a vydržte! Každý zisk vyžaduje námahu a vytrvalost.
3. Stiskněte pravý nosní otvor a nadechujte zhluboka levým otvorem myšlenky: jsem klidný, jsem zdrav, jsem silný a podobně. Zadržte krátce nadechnutý vzduch a vydechujte pravým nosním otvorem. Dlouze, silně. Při dechovém cvičení vsedě je nutné sedět zpříma a chodidla nohou musí ležet plně na zemi.

Rytmické dýchání nás spojuje s dechem celého kosmu, kde má všechno svůj přesně dodržovaný pořádek a rytmus.

Cvičení pro návyk pomalejšího rytmičtějšího dýchání můžete začít čtyřtaktním rytmem. Na příklad:

4 takty - zdra - ví - lás - ka

6 taktů - zdra - ví - lás - ka - svět - lo

8 taktů - zdra - ví - lás - ka - svět - lo - vol - nost

10 taktů - zdra - ví - lás - ka - svět - lo - vol - nost - sí - la

Volte slova, která nejvíce potřebujete k řešení vlastního problému nebo životní situace.

Pro energetické posílení těla je účinné následující cvičení:

Hluboký nádech a vnitřní volání, které vyjadřuje vaši potřebu. Na příklad zdraví, mír a podobně.

Výdech pomalu, zašpičatělými rty, ale beze zvuku. Deset až dvacetkrát opakovat.

Stanou-li se rytmická, vyrovnávající dechová cvičení trvalým a pravidelným návykem, splňují to, co jimi chceme docílit. Posilují zdraví, vnitřní harmonii a aktivitu ducha.

Pozorujete-li svůj dech, poznáte brzy, že nedýcháte stále oběma nosními otvory najednou. Levý otvor přináleží měsíci, pravý slunci. Jsou-li vaše dechová cvičení zaměřena na problémy společenské, zdravotní nebo na problémy vnitřní, vdechujte pravým nosním otvorem a levý otvor držte uzavřený, abyste zvýšili koncentraci sluneční síly.

Vše, co souvisí s hmotnými problémy a pozemskou činností, přináleží levému nosnímu otvoru.

Kdo dýchá oběma nosními otvory současně, soustřeďuje se na spojení s vyšší kosmickou silou.

Khalil Gibran:

„Hodně mluví ten, kdo nežije v míru se sebou samým. Kdo není schopen žít v nitru svého srdce, žije naitech.“

Vyšší Já

Stále znovu se setkávám s otázkou, co je to vlastně **vyšší Já**. Krátce řečeno: Božská přítomnost v nás. To, co jmenujeme Božskou jiskrou, duchem, paprskem Božího prasuvětla a kreativní silou, kterou v nás Tvůrce při stvoření vložil.

Pokud je náš vývoj ještě spjat s **nižším já**, nazývaným **ego**, pokud podléháme nadvládě hmotného těla a rozumového vědomí, které nemůže překročit hranice hmotných smyslů, nejsme schopni pochopit význam této vysoké, čisté energetické formy, která člověku umožňuje spojení s Tvůrcem a s Kristem. Transformátorem jejich nepředstavitelné síly, energie a světla, kterou nejsme schopni přímo unést, je duchovní průvodce.

Působení vyššího Já pociťujeme jako touhu po opětném spojení s Bohem, jako touhu po vyšším poznání, než je to, které nám poskytují smysly a rozum. Přivádí duchovně probuzeného člověka k čistšímu, uvědomělejšímu jednání a spojuje ho s kosmickým vědomím vyšších dimenzí, ale i s celkem všech životů pozemských, bez ohledu na rasu, kulturu a náboženství, v lásce a ochotě pomáhat slabšímu.

Bůh, Absolutno, nejvyšší kosmická inteligence je stejnou měrou zastoupena v každém člověku. Jde jen o to, zbavit se předsudků, kastovníctví a vzájemné nesnášenlivosti. Bůh hovoří všemi jazyky, láskou žehnající a ne zatracující. Jeho řeč je srozumitelná všem, kteří jsou připraveni probudit snahou o čistý život, překonáváním chyb a slabostí, aktivitu svého vyššího Já, přijímat a přenášet do denního života pokyny a rady jeho vnitřního hlasu. Vědomý kontakt k vyššímu Já získáváme vroucí modlitbou a meditací.

Hmotné tělo není překážkou, ale pomocníkem v duchovním vývoji. Pokud člověk udržuje harmonii se svou prapodstatou, slouží tvůrčí síle vyššího vědomí k dosažení vnitřního poznání Světla a pravdy. Hmotné tělo je pomocníkem všech, kteří se inkarnují na zemi s cílem dosáhnout duchovního růstu. Bez

jeho obalu by nebyla inkarnace ducha na hmotné planetě možná.

Vyšší Já je pramenem čisté energie, která odstraňuje ve spojení s vůlí a snahou lidské slabosti a nahrazuje je láskou, porozuměním, vzájemnou pomocí a touhou po Bohu. Láska vyššího Já ztrácí lidské vymezení, je láskou kosmickou, která splývá s Božským celkem, jehož obrazem je celý vesmír. Tato láska a návrat k vnitřnímu sebeupamatování je také jeho cílem.

To je lehce řečeno, ale jak tohoto cíle dosáhneme? Vůlí, přesvědčením a vytrvalostí boje proti nadvládě nižšího já, které nás ovládá egoismem, honbou za hmotným ziskem, tělesným uspokojováním, neláskou k spolužijícím, prostě vším, co brání a zadržuje působení vyššího Já a následování jeho hlasu v nás. Boj proti nižšímu já má tolik cest, kolik lidí je na cestě hledání. Každý z nás jde svou vlastní stezkou, veden vlastní vůlí, výškou doposud dosaženého duchovního vědomí, pomocí duchovních pomocníků a silou slůvka **chci**.

Kdo poznává Pravdu, vnímá Boha jako kosmickou mysl, absolutní tvůrčí příčinu a podstatu. Dílem kosmické mysli - myšlenek Boha, jimiž tvořil a stále tvoří - je celý vesmír se všemi světy a životy.

Protějškem kosmické mysli je mysl člověka. I ona neustále tvoří, přebírá tvary lidských představ a zároveň přijímá impulzy mysli kosmické, čímž vznikají umělecká díla, vynálezy, objevy a tak dále. Na zemi neexistuje umělecké dílo, vynález a podobně, jehož originál není v nadzemských dimenzích, odkud je člověk pomocí intuice a inspirace přebírá.

Duch člověka je věčným pojátkem s neomezenou, vše pronikající kosmickou myslí, součástí vše pronikající jednoty. Bible říká: „Bůh stvořil člověka k obrazu svému.“ To znamená, že jen člověk mezi ostatním stvořením vlastní něco, co je Bohu podobné, co je částí Jeho sama. Ducha. Impulzy ducha, vyššího Já, se snaží vést člověka k poznání své čisté duchovní prapodstaty a k návratu k ní. K Bohu.

Nižší já

Vyšší Já, čistá energetická forma Božské přítomnosti v člověku, slouží k růstu jeho vnitřní čistoty, k získání kosmického vědomí a pochopení, že je článkem navzájem se doplňujícího celku.

Nižší já slouží naopak individuálním zájmům člověka a je zaměřeno na jeho vnější potřeby. Obě formy však mají svou úlohu ve vývojovém vzestupu lidstva.

Nadvláda nižšího já se v nás projevuje jako egoistický potenciál, jako nevychované dítě, které se snaží překřičet a upozornit na sebe v každé životní situaci, čím více získává nad člověkem převahu. Mnohdy vyroste tak vysoko, že se stává naším neomezeným vládcem a je schopno všechny impulzy vyššího Já v zárodku potlačit.

Energetická struktura nižšího já je vytvářena nejen egoistickým myšlením, ale i dalšími lidskými slabostmi jako posuzování, odsuzování, závist, lhaní, podvody a podobně. Vyšší Já je jeho protipólem, prozařuje tuto tmavou, člověka zatěžující energii světlem, aby byl schopen změnit svoje myšlení a jednání. Chyby jsou nepříznivým energetickým potenciálem, který stojí mimo Božskou harmonii a poškozují duši i tělo člověka.

S životními funkcemi fyzického těla je úzce spjata tělo éterické, které je energetickým rezervoárem myšlenkové energie člověka. Ve spojení s nervovým systémem těla přenáší energii probíhajících pozitivních i negativních myšlenek na tělesné orgány.

Všechny nepříznivé energie ohrožují zdraví ve smyslu fyzickém i duševním a jsou posilovány nedostatečnou myšlenkovou a citovou kontrolou, nesprávnou výživou a péčí o fyzické tělo, strachem, negativním postojem k životním problémům a vnitřní, duchovní letargií. Utrpení a životní problémy nelze přijímat jako trest, snažme se je poznat jako následek vlastního jednání a jako perspektivy nových poznání a nazírání.

K nižšímu já patří i činnost rozumu, člověkem mnohdy zneužívaná k získání osobních předností a zisků, které není

schopen ve smyslu solidarity a lásky k bližnímu zodpovědět. Zvláště nebezpečný je tlak nižšího já vedoucí k slepému egoismu nebo využívání rozumového vědomí k uspokojování tělesných pudů a touze po moci. Nadměrná požívačnost, drogy, alkohol a tělesné uspokojování činí člověka závislým, oslabují jeho životní sílu, ohrožují duševní a tělesnou harmonii, blokují jeho vnitřní vývoj.

Nadvláda a tlak nižšího já trvá jen tak dlouho, pokud je člověk připouští a nechá růst. Pomocí vůle je možné stát se pánem sebe sama a svých slabostí. Nižší já se podřídí této situaci a ztratí svou dominanci. Dojde k harmonickému působení s nadřazeným vyšším Já a k rozvoji člověka po stránce duševní a tělesné, k životní vyrovnanosti a spokojenosti.

Čtyři stupně modlitby

Hovořím a ty mi nasloucháš, Pane!
Hovoříš a já poslouchám Tvá slova.
Nikdo nehovoří, oba posloucháme.
Nikdo nehovoří, nikdo neposlouchá.
Mlčíme.

Nebezpečná důvěra

Pravděpodobně si mnozí řeknou: „Už zase o spiritismu?“

Nízký spiritismus je tak nebezpečný, že neexistuje dostatek slov a příležitostí stále znovu před ním varovat.

Ne všichni lidé jsou spokojeni s materiálním životem. Cítí impulzy ducha, který touží po vyšším rozpětí a uplatnění a hledají spojení s mimohmotným světem, přesvědčení, že všechno, co odtud přijde, musí být dobré a pravdivé. Ale je tomu opravdu tak?

Duše člověka může vyzařovat na zemi i v nadzemí jen to, co je v ní.

Lidé jsou dobří a méně dobří. Stejně hodnoty, jaké vlastnili na zemi, si odnáší po smrti těla jejich duše do nadzemí. Nevěříte, že duše po smrti odcházejí k Bohu, spí a čekají na probuzení pozouny k Poslednímu soudu. Zůstávají aktivní i po zániku fyzického těla. Jen duše nemocných je po smrti převedena do spánku, v němž je pročištěna substance astrálního těla, zamořená používáním medikamentů, alkoholu, drog nebo jiných chemických, tělu nepříznivých látek.

Většina těch, kteří dosáhli již na zemi určitého stupně vnitřního zrání, se nechávají po své smrti odvést do sfér, které jim zajišťují poznávání pravdivé duchovní reality a další vývoj.

Lidé s nízkým vnitřním vývojem, lidé bez víry v Boha a posmrtný život, ti, pro které nedobré skutky a morální nízkost byly denním chlebem, nejsou si často vědomi toho, že zemřeli. Zůstávají v prostředí, ve kterém dříve žili, ve sférách blízkých zemi, hledají spojení s lidmi a chtějí žít tak, jak tomu byli zvyklí dříve. Zdržují se v blízkosti jedinců s otevřenou aurou, vyživují se z jejich životní síly, pocitů a požívačnosti a cítí se být stále ještě člověkem. Ti, kteří odešli se záští a nenávisť, hledají možnost pomsty na svých „nepřátelech“.

Kdo jsou duše, které se hlásí ve spiritistických seancích? Nejsou-li tyto seance částí životního plánu média, které si svůj úkol přineslo na zem již se svým zrozením, jsou činností na různém stupni nízko vyvinutých duší, které strhávají člověka

s cesty vnitřního, pozitivního růstu a ohrožují ho duševně i tělesně. Nevědomí lidé jsou nadšeni senzačními projevy duchů ze záhrobí, potvrzením existence života mimo hmotné vědomí, nezkouší, ale ani se nesnaží zkoušet, odkud a jaký duch pomocí média přichází. Vyšší bytosti a čistá média se však tomuto druhu nízkého spiritismu nepropůjčují, takže lehko poznáme, kdo s námi rozpráví.

Pracuje-li médium podle Božského plánu, který si přináší jako svůj životní úkol, pomoci ostatním v jejich vnitřním vývojovém růstu, má jako pomocníka vyšší kontrolní bytost a je mu veškerá životní síla, kterou uvolnilo pro přenos čistých duchovních projevů, mnohonásobně nahrazena. Životní síla, odčerpaná médiu nízkými silami, nahrazena není.

Čisté médium je schopno rozpoznat a vycítit hodnoty hlásícího se ducha. Umožňuje-li bez kontroly příchod každé astrální bytosti, není médiem čistým a spolehlivým. Duchovní čistotu média poznáte také podle hodnot a projevů jeho vnějšího života.

Dnešní životní prostor člověka se hemží lidmi, kteří přijímají poselství od Boha, Krista, matky Marie a vysokých biblických osobností. Distančujte se od těchto jedinců! Svými slovy potvrzují nečistý pramen, kterým se nechávají ošálit. Bůh, Kristus, matka Maria nikdy nehovoří přes člověka přímo, vždy jen přes vysoké anděly a pomocí médií, která jsou na tento úkol připravována již dlouho před svým zrozením. Na zemi je velmi, velmi málo těchto vyvolených.

Medialita je dar, který nesmí být zneužíván ke škodě, nýbrž ku prospěchu spolužijících. Ne ke prospěchu hmotnému, ale k růstu duše a jejích ctností, k poznávání člověkem nezkreslených duchovních pravd a k radám, jak přenést tyto ctnosti do denního života.

Medialita, používaná k „duchaření“ nebo k obohacování, je využívání lidské životní síly negativními astrálními bytostmi, zaměřeným k ovládnutí člověka a má jen úzce ohraničený horizont duchovního vědění.

Aby byla získána důvěra člověka, jsou mu zpočátku dávány rady a hmotné pokyny, které ho udivují svou pravdivostí. Nadzemské bytosti žijí ve sférách mimo zemi, kde neexistuje pojem času, kde minulost a budoucnost je zároveň přítomností a proto mají přehled, i když velmi omezený, přes to, co bylo, co je a co bude. Jejich přehled, moc a vědění jsou omezené, nenechte se šálit tak zvanými „zázraky“.

Nadzemská bytost, která dosáhla určitého stupně čistoty a duchovního vývoje, vám nebude radit, která čísla máte volit, abyste vyhráli peníze, získali slávu a hmotný prospěch nebo vás varovat před spolužijícími a radit vám, jak byste „nad nimi vyhráli“. Čisté bytosti se zaměřují na pomoc člověku ve smyslu duchovním, protože si jsou vědomy, že jeho hmotné problémy jsou součástí životní karmy, která musí být respektována a splněna. O všech žijících hovoří s láskou jako o svých bratrech.

Často slyšíme: „Řekli mi to a to, všechno se splnilo!“ Četli ve vaší životní kronice, k níž však mají jen omezený přístup, četli ve vás samých to, k čemu vám pomohla vlastní vůle, duchovní průvodce a to, co stojí ve vašem životním plánu. Médium, které podobné předpovědi a rady přináší, není důvěryhodné. Vyhybejte se mu, pokud je čas.

Kontrolujte důsledně svoje myšlení, zvládejte svoji zvědavost a nehledejte senzace. Všechno, co potřebujete vědět a znát, je vám ve správné době dáno, pokud věříte a jste oddáni vůli Toho, který vás vede s láskou a moudrostí. Učte se od Něho nejen brát, ale i děkovat za mnohé „zázraky“ dne, které většinou považujete za šťastnou náhodu a za samozřejmé.

Spiritismus je velmi rozsáhlá oblast s dobrými i negativními účinky. Pokud o něm ví lidstvo tak málo, jako je tomu doposud, je lépe držet se zpátky a důvěřovat svému Tvůrci, namísto hledat senzace, které nás mohou strhnout k duševnímu i tělesnému propadu.

Hildegard Gesbert: „Zkoumejte duchy“,

G. Ackermann, Germany 1988

Hildegard Gesbert prošla peklem nízkého spiritismu, když se pokoušela získat spojení se svým zemřelým otcem. Dlouho trpěla duševním onemocněním, které ji dohnalo téměř k sebevraždě. Po uzdravení napsala o svých zážitcích knihu, kterou chce varovat a vysvětlovat nebezpečí nízkého spiritismu všem nevědomým a důvěřivým, jako byla ona sama.

„S hlubokou vděčností myslím na svoji záchranu před negativními bytostmi, které mě pronásledovaly ve dne i v noci a dohnaly téměř k smrti.

Můj otec zemřel, když jsem byla ještě zcela malá. Nepoznala jsem ho. Stal se mým životním ideálem, po kterém jsem neustále toužila. Proto jsem se nechala svést médii, které o sobě tvrdilo, že je schopné hovořit se zemřelými dušemi.

Ve své nevědomosti jsem bezpodmínečně věřila všem projevům duší ze záhrobí a radostně jsem plnila jejich příkazy v domněnání, že mluvím s tatínkem. Při kontaktu se zemřelými nevíme, jaké duši jsme vydáni na pospas a na zemi neexistuje instituce, která by lidem nebezpečí nízkého spiritismu vysvětlila.

Nevěděla jsem, že cílem nízkých bytostí není pomoc a láska k člověku, ale snaha zabránit mu, aby poznal jejich zlo a žaludnost, než nad ním získají moc, aby mohly využívat jeho životní sílu k ovládnutí duší dalších.

Zpočátku jsem byla přesvědčena, že hovořím s nádhernými, čistými anděly, kterým mohu plně důvěřovat. Jakmile dosáhly přicházející bytosti mé plné oddanosti a důvěry, změnily svoje dosavadní jednání. Nátlak, zotročování, a když jsem se bránila, vyhrožovaly mně a působily zlo. Nerespektování svobodné vůle člověka je bezpečným znamením nízko vyvinutých duší.

Nemáte tušení o hrůze a strachu, které mě dny a noci provázely. Moje životní síly a zdraví slábly stále více, neschopnost spánku, hluboké deprese, nechť k životu a vnitřní zoufalství rostly víc a víc, až došlo k úplnému duševnímu a tělesnému

zhroucení. Jemu následoval pobyt v ústavu pro duševně choré, odkud jsem se až po dlouhém čase, jen s velkou pomocí Boha a Krista, mohla vrátit do normálního života.

Jsem jedna z mála těch, kteří byli zachráněni. Proti hrůzné nadvládě negativních sil je medicína bezmocná. Jen vroucí prosby a plná oddanost Bohu a Kristovi mohou pomoci, pokud není pozdě, osvobodit se z nadvlády sil, které jsme sami přivolali.

Nebezpečí nízkého spiritismu je zvláště silné v současné době, kdy dochází k přeměnám pozemského života a Lucifer chce získat co nejvíce duší, aby zabránil jejich obratu k Bohu a k dobru.

Čistých médií, která jsou Bohem určena pomáhat lidstvu, je velmi málo. Vysoké duchovní bytosti se lidské zvědavosti a honbě za senzací nepropůjčují. Jejich cílem je duchovní růst člověka a jeho obrat k Bohu.

S hlubokou vděčností za svoji záchranu cítím i povinnost hovořit o hrůzách, které jsem prožila a o nebezpečí nízkého spiritismu. Vyhýbejte se mu! K cílevědomému životu nepotřebujeme senzací a hovory se zemřelými, ale víru a důvěru v Boha, kterému se přiblížíme láskou, dobrem a pomocí bližním.“

Babička se ptá vnoučka: „Modlíš se každý večer, než usneš?“ „Modlím, babičko!“ „A ráno, když se probudíš?“ „Ne, ve dne nemám strach!“

Přírodní bytosti

V dřívějších dobách byli lidé s přírodou mnohem úžeji spjati než je tomu dnes. Znali její různá tajemství, která nám zůstávají skryta, protože je odmítáme jako fantazii a nemáme čas a trpělivost snažit se poznat a ověřit jejich realitu. Škoda! Tolik krásy, tolik síly a poznání ztrácí duše člověka vzdalováním se od přírodního životního celku zdůrazněným hmotným nazíráním, honbou za zisky, egoismem, bezohledností a pocity nadřazenosti.

Člověk je v sobě uzavřená, mezi pozemskými životy nejvýše vyvinutá jednotka, oživená individuálním duchem. Životy přírody jsou rozděleny do jednotek podle rasy a druhu. Nemají ducha, ale společnou duši, ze které vycházejí a do které se opět vracejí, jakmile splnily na zemi svůj úkol. Ukládají v ní poznatky a zkušenosti svého krátkého života jako cenný potenciál pro další vývoj celé rasy nebo druhu.

Příroda podléhá pořádku a zákonitostem, jejichž průběh porušuje jen člověk. O jejich dodržování pečují neviditelné elementární přírodní bytosti. Vyprávění o nich najdeme v pohádkách, ale i v dílech mnoha básníků, filozofů a mystiků. Goethe, Schiller, Schelling, Jakub Böhme, Paracelsus, uvedu-li jen několik známých jmen, si byli vědomi existence pro člověka neviditelných přírodních bytostí. Ale většina lidstva je přijímá jako pohádkovou fantazii. Tato fantazie má zcela reálnou podstatu, jakmile dokážeme překročit hranici hmotných smyslů.

Přírodní bytosti jsou rozděleny podle živlů, kterým slouží, do čtyř skupin:

Země: podzemní skřítki, zvaní trpaslíci

Vzduch: vzdušné víly, sylfy

Oheň: salamandři

Voda: víly, rusalky, zvané nymfy.

Všechny tyto bytosti mají mezi lidmi ještě mnoho dalších jmen.

Jejich jemné, průsvitné, fluidální tělo, tvořené přírodními silami nám neviditelného světa, má určitou podobnost s člověkem. Každá přírodní oblast má svoji vedoucí bytost, zvanou deva. U nás v Čechách je nejznámější deva Krakonoš, jehož existence není výmyslem předků, ale skutečností, kterou nejsme schopni našimi smysly vnímat. Člověk si v průběhu let vytvořil o této přírodní bytosti vlastní představy podle vyprávění senzitivních osob, které byly schopny její přítomnost v přírodě vycítit, mnohdy i vnímat a opřel ji bajkami, které zrcadlí lidskou fantazii. Realita této bytosti však zůstává nedotčena.

Před několika lety jsem ztrávila dovolenou v Korutanech, v oblasti vedoucí přírodní bytosti Hegora. Hrozila nám silná bouřka a protože jsme na ni nebyli připraveni, prosili jsme Hegora a jeho pomocníky o pomoc. Uprostřed burácení hromu a blesků ztišila se náhle příroda kolem nás, cítili jsme téměř hmatatelně přítomnost nadpřirozené síly. Ve stejném okamžiku jsme byli zahaleni slunečním světlem. Ačkoliv v okolí dále bouřilo, blýskalo se a přšelo, zůstali jsme všeho toho ušetřeni.

Přírodní bytosti nemají vlastní individualitu a nejsou nesmrtelné. Jejich vědomí je zaměřeno hlavně na úkol, který mají v přírodě plnit. Nemají vlastní vůli, neznají princip života a smrti, proto neznají touhu po nesmrtelnosti a strach ze smrti. Délka jejich života je rozdílná. Léta, měsíce, dny, ale i jen pár hodin. Trpaslíci žijí v našem časové pojetí asi čtyřicet až padesát let, někteří dosahují stáří až sedmdesáti roků. Jakmile splnily svůj životní úkol, dochází k rozplynutí jejich životní struktury. Jejich odchod lze přirovnat k vypařování kapky rosy, která se s východem slunce ztrácí stále víc a víc.

Přírodní bytosti jsou dětmi Boha a slunce. Bez záření slunce a jeho vitality nebyly by na zemi schopny života. Ale i burácení větru, šumění vody nebo hučení lesa jsou jejich životním elementem. Hluboko v podzemí, kde dochází ke sjednocení sil všech elementů, uvolňují obrovské energie, které bezohledným zásahem člověka vyrazí jednou na povrch a dojde

k regeneračnímu procesu uvnitř i na povrchu planety, k pročištění a novému růstu všeho, co člověk zničil.

Všechno, co vyzařují do kosmu a do svého okolí, je částí jejich tělesné substance. Jsou oddanými, tichými služebníky Tvůrce, ale i člověka, který bere jejich služby jako samozřejmost nebo je často svévolně ničí.

Tak jako u všech ostatních životních forem existují u přírodních bytostí vyšší a nižší vývojové stupně a formy. Nejvyšší vývojový stupeň mezi přírodními bytostmi představují devas.

Každá plně vyvinutá rostlina nebo květina nosí ve svém životním vědomí určitou ctnost, která odpovídá její vnější formě: lásku, trpělivost, sílu, léčebné substance a podobně. Jejich krása a dokonalost zrcadlí princip Božské lásky a inteligence, zaměřené na vzájemnou pomoc všech životů. Vědomí tohoto úkolu přenášejí devas na každé jednotlivé kvítko a kamínek, na celou přírodu, která slouží člověku oddaně, bez nářku nad ranami, které jsou ji způsobovány.

Existují i devas, které transformují a přenášejí na rostliny energii hvězd a kosmickou světelnou energii. Devas pročišťují přírodu a řídí veškerý růst a vývoj rostlin. Ovládají a využívají síly přírodních elementů, jsou nositeli kreativní inteligence, generátory, které jsou zdrojem energie různé hustoty a síly. Proudění této energie prostupují celou zemi, kosmos a zasahují až do mentální sféry. Jsou schopny číst myšlenky lidí a reagovat na ně. Člověku jsou příznivě nakloněny, i když s ním mají nedobré zkušenosti. Stojí mimo pozemskou polaritu. Svoji moudrost ukládají ve starých stromech.

Stykem s lidmi, životem v jejich blízkosti, učí se přírodní bytosti rozlišovat dobro a zlo. Pečují o minerály, rostliny a zvířata, ale jsou schopny vyvinout i lásku k člověku, poslušnost a ochotu mu pomáhat.

O pomoci trpaslíků a o ostatních přírodních bytostech vypráví Erhard Bäckner ve své knize „Die Naturgeister“. Dítě jemu známé rodiny, tak jako mnoho dětí vůbec, bylo schopno vnímat existenci přírodních bytostí, hrálo si často s vílami a trpaslíky, kteří je vždy zavčas varovali před možným nebezpečím:

„Moje známá se vydala jednoho dne s dětmi do lesa. Děti si hrály a pobíhaly kolem matky, která sbírala jahody. Náhle ztichly a poslouchaly, co jim malý bratříček vyprávěl. Přišli k nim víly a trpaslíci a jejich vůdce prosil, aby děti vyřídily matce, že má jít hned domů. Zároveň jim ukázal vzdušný obraz hořícího domova.

Děti se rozběhly k matce a vyprávěly jí, co slyšely a viděly. Matka se jen zasmála a kárala je, že mají velkou fantazii. Děti však nebyly k utišení a chtěly domů. Matce nezbylo nic jiného, než jim vyhovět. Když se blížily k domovu, divila se, že z jejich domu stoupá hustý kouř. Běžela rychle dovnitř a podařilo se jí s pomocí sousedů uhasit v kuchyni propuklý oheň. Večer, když se děti uložily ke spánku, přišli trpaslíci znovu, tančili vesele po celé místnosti, hladili děti a vyjadřovali radost, že mohli pomoci.“

Malé děti, u kterých ještě nepřevládá rozumové vědomí, uchovávají si schopnost vnímat jevy mimo hmotné hranice, ale i pamatovat si jevy ze životních sfér, ve kterých žily před svým zrozením. Neodmítejte jejich vyprávění a zážitky jako fantazii a výmysly.

S přicházející zimou jsou životní reakce přírodních bytostí stále pomalejší. Stahují se dohromady a setrvávají v lehké letargii až do doby probouzejícího se jara. Milují zvláště západy slunce, kdy zemi zahalují stále víc a víc závoje šera a poslední záblesky slunce. Přes noc se shromažďují v hájích a v lesích, v horách a na pahorcích, odkud vítají radostnými tanci východ slunce.

Přírodní bytosti jsou schopny velmi jemně vycítit místa, kde žijí nebo shromažďují se lidé s nízkým charakterem, lidé holdující požívačností, tělesným pudům, alkoholu, drogám a jiným neřestem.

Přírodní bytosti milují svůj domov a pomáhají všude, jak jen je jim to možné. Lidem, zvířatům, rostlinám i minerálům. Erhard Bázner popisuje nesčetné případy pomoci přírodních bytostí lidem ve všech možných životních těžkostech. Jejich pomoc, pohlazení a lásku cítí člověk jako vnitřní radost a útěchu, ale většina si není vědoma, odkud přicházejí.

Erhard Bätzner:

„Ve druhé světové válce jsem byl těžce raněn. Vojenský lazaret, kam mě odvezli, ležel uprostřed hor s nádherným výhledem do přírody. Často jsem se díval z okna na osvětlenou, posledními paprsky zapadajícího slunce prozářenou krajinu a mé srdce se navzdory prožitým hrůzám, které mě sem zavedly, rozpínalo nepoznanou láskou, radostí a krásou, aniž bych věděl, odkud přicházejí.

Jednou jsem vnímal s přicházejícím soumrakem překrásné zpěvy, podobné hlasům zvonků a jako jemné závoje kolem nás vířící malé postavičky, zářící jako roztavené zlato. Žádný malíř na světě by nebyl schopen zachytit barevnou krásu a jemnost těchto bytostí, jejich radost a lásku, kterou nám přinášeli vstříc.

Nebyl jsem sám, kdo prožil tyto nezapomenutelné okamžiky. Zářící postavičky se pohybovaly mezi raněnými, hladily je, šeptaly jim utěšující slova a tančily kolem jejich lůžek. Tuto návštěvu opakovaly ještě několikrát. Nerad jsem opustil horský lazaret, ale až dodnes jsem neztratil nic z krásy tehdejších prožitků. Můj vztah k přírodě je stále vroucnější. Učím se vidět tam, kde jsem byl dříve slepý.“

Kdo z nás nezná utěšující, ozdravující, radost a lásku vzbuzující působení přírody, v blízkosti všech pro nás stále ještě neviditelných životů, které nám pokorně slouží, navzdory ranám a brutalitě, se kterými je mnohdy přijímáme.

Příroda má účast na všem, co člověk potřebuje. Vyživuje jeho tělo, posiluje jeho duši, je mu učitelem, pramenem inspirace a zdraví, obrazem nádhery planety, na níž žije. Trpí s námi a těší se s námi. Je spojovacím článkem mezi člověkem a Tvůrcem, příkladem Božského principu lásky, který je v nás blokován egoismem a slepotou k růstu lásky a pomoci ostatním.

Absolutní prázdno

Otázku, kde existuje ve vesmíru *absolutní prázdno*, nemůže člověk vysvětlit. Na to jsou jeho smysly a rozumový horizont příliš omezeny.

Lidský rozum podléhá dvěma hluboce zakořeněným omylům: víře v nadvládu materie a víře na existenci prostoru a času.

Dnešní věda již poznala, že podstatou univerza nemusí být hmatatelná materie a že hmotné děje nemusí být vyvolány jen hmotnými příčinami. Einstein demonstroval, že hmota není nic jiného než energie a obráceně. Člověk pro ně používá různé míry, které lze pomocí fyzikální konstanty Einsteinovým vzorcem $E = m \cdot c^2$ lehce navzájem přepočítat.

Ve fyzice, zabývající se štěpením a fúzí elementárních částic hmoty, protonů, elektronů a podobně, je dnes měření hmoty jednotkami energie běžné. Dříve vládla domněnka, že všechny hmotné fenomény lze poznat jen měřením jejich hmotných aspektů. Proto je potěšující poznání, že stále více dnešních vědců věří, že hmotný svět se všemi jeho lidskými smysly vnímanými hmotnými nebo energetickými formami je manifestací vyšších, člověkem nepoznaných zákonů. Věřící by řekl: Boží vůle. Tuto vůli se snaží fyzika pochopit s pomocí vědy stojící nad hmotou, matematiky.

Známý fyzik Burkhard Heim hovoří zcela otevřeně o možnosti existence tzv. parasvětů a tím vysvětluje doposud fyzice nepochopitelné souvislosti v oblasti výzkumu elementárních částic hmoty.

Navzdory všem novým poznáním zůstává pro většinu lidí středem univerza hmotný svět. Nadhmotné světy si člověk představuje, pokud jejich existenci vůbec připouští, jako prostory s okřídlenými anděly nebo s čerty s vidlemi a ohnivými jazyky. To silně připomíná středověk, kdy dominovaly jen tyto představy. Heliocentrický obraz světa (planetární systém se sluncem jako střed), přinášený Koperníkem, Galileem a Keplerem, byl zatracen jako lidstvu nebezpečný nesmysl.

Podobně jako na hmotný svět je lidské myšlení fixováno na prostor a čas. Schopnost trojdimenzionálního, prostorového

vnímání je pouhým okénkem do vyšší univerzální reality, jak naznačoval již řecký filozof Platón. Přirovnával člověka vedeného rozumovým vědomím k obyvatelům jeskyně, na jejíž stěnu dopadá úzkým stropním otvorem světlo. Venku okolo jeskyně jsou nošeny různé předměty, které vrhají stín na osvětlenou stěnu jeskyně. Její obyvatelé vidí tento dvojdimenzionální obraz na stěně a protože jejich rozumový horizont není schopen si ho vysvětlit, věří, že je to skutečnost.

Čas a prostor jsou jen relativním, Tvůrcem člověku daným měřítkem, aby byl schopen udržovat pořádek ve své přechodné pozemské existenci.

Jestliže člověk hovoří o prostoru, vidí ho jen otvory své představivosti, a jestliže není schopen v tomto prostoru něco vidět, neznamená to, že je prázdný. Okna lidského rozumového vědomí jsou zúžena úhlem jeho pohledu. V pro člověka prázdném prostoru mohou existovat světy, které jsou lidskými smysly a prostředky neviditelné a nekontrolovatelné.

Navzdory úspěchům teorie relativity se nepodařilo žádné sondě proniknout za hranice prostoru a času. Nemůžeme hovořit o prázdných prostorech univerza, pokud nám chybí možnost pohledu za hranici hmotného vnímání. Tím bych chtěla naznačit, že používání výrazu „prázdný prostor“ není správné, pokud nejsme schopni poznat i druhou, pro nás doposud skrytou stranu tohoto „prázdná“.

Boží duch vane tam, kam chce. Stojí nad prostorem a časem a nad hmotným světem. Je pramenem hmotného i nadhmotného bytí. Stojí za tím, co fyzikové nazývají „informační entropií“ (Rozhovory č. 8, str. 11), stojí za naukou Platóna. Všechno, co jsme nebo nejsme schopni vnímat, je naplněno tímto tvůrčím duchem, nikde neexistuje prázdno. Prázdnota je obrazem našeho omezeného vidění, ve smyslu hmotném i duchovním.